

MINUNEA
de CRĂCIUN
a lui JONATHAN
TOOMEY

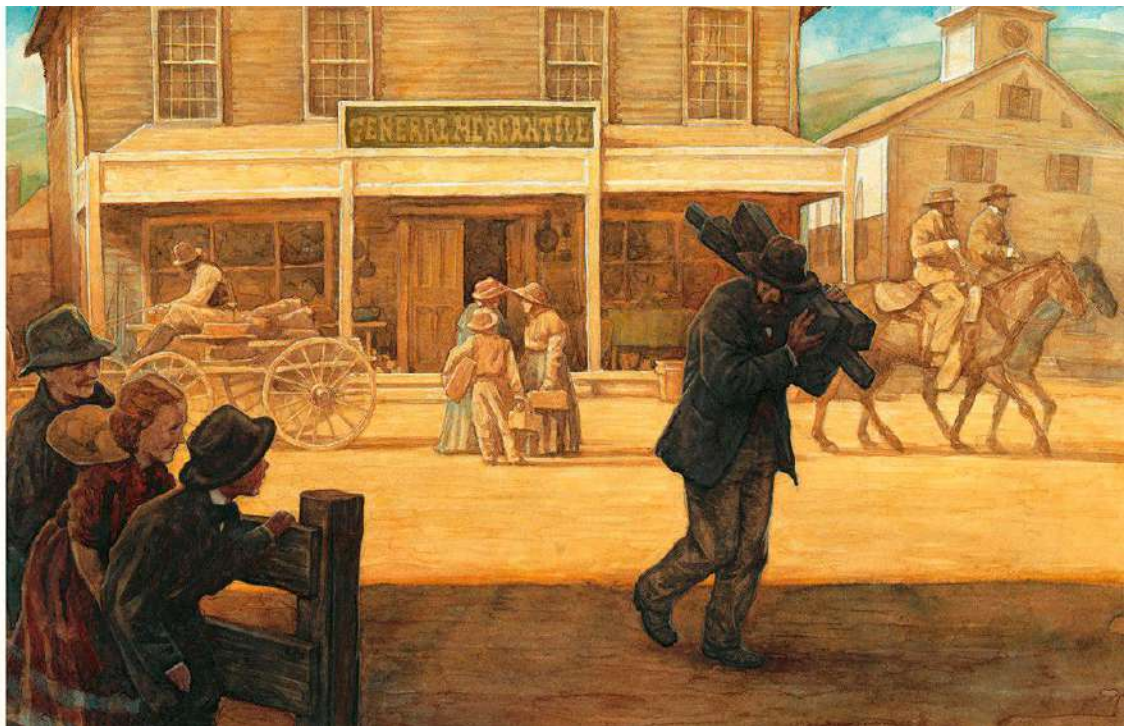

SUSAN WOJCIECHOWSKI

ilustrații de P.J. LYNCH

COPILII DIN SAT ÎI SFUSEAU
TUMI-MOARTEA-GLUMII.

De fapt, îl chema Toomey. Doamna Jonathan Toomey și, deși nu-i frumos să poreclești oamenii, lui i se potrivea de minune. Pentru că Jonathan Toomey zâmbea doar arareori, iar de răs, nu râdea niciodată. Când trecea pe drum, bombănea și dădănea, pufnea și boscorodea, mîrșia și mormăia. Se plîngea că la țărăniță bar clopotele prea des, că păsările cîrpesesc de-și sparg timpanele, iar copiii prea fac multă gălăgie cînd se joacă.

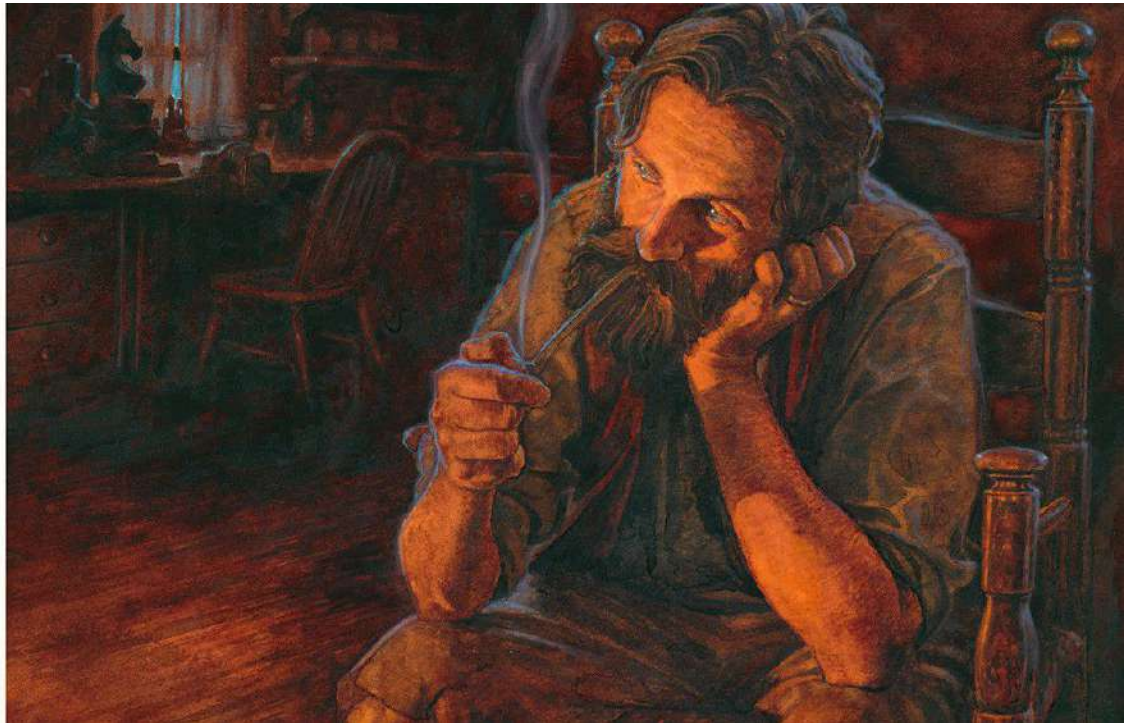
Demnul Toomey era cioplit în lemn. Ziceau unii că-i cel mai bun din toată vîlea. Cît era zicala de lungă, stîtea la țigheanu lui de tîmpărire și ciopla jăcîrioare de-o frumusețe rară din butuci de pin, de nuc și de castan. După cîină se așeza pe un scaun incomod în fața cîmînului și-și fuma pipa, cu privirile pierdute în flăcări.

Jonathan Toomey nu era bătrîn, însă, dacă-l vedeai, ai fi jurat că-i un moș, cum umbra aplecat de spate și cu capu-n pîmînt. Nici nu i-ai fi observat ochii de un albastru limpede cum e cerul de august. Și nici gropița din bărbie... Căci mai toată fața îi era acuzată de o barbă stufoasă și neșelată, împănată cu rîneguș și talpă, precum și cu resturi din ce se nîmerise să nîmînce în acea zi – finitură de paine, cîte-o bucișcă de cartof, tros de soș uscat.

Sătenii nu știu, dar există o pricină pentru portarea lui posacă, există un motiv pentru mormăsița lui morocinoasă, există o cauză pentru care umbla gărbovit, de parcă ar fi purtat pe umeri o mare povară. Cu câțiva ani în urmă, când Jonathan Toomey era tânăr, plin de viață și de iubire, soția și pruncul său abia născut se îmbolnăviseră grav. Și, pentru că în acele vremuri încă nu se pomeneau spitale, medicamente și doctori pricepuți, soția și copilul s-au stins din viață la trei zile unul după altul.

Așa că Jonathan Toomey și-a încărcat tot ce avea într-o căruță și s-a dus încotro a văzut cu ochii, până când i-au secat lacrimile. S-a instalat într-o colibă la marginea unui sat și și-a văzut de meseria lui de cioplitor în lemn.

Între-o zi, pe la începutul lui decembrie, cineva bănu în ușa lui Jonathan. Bombănind și dădănind, se duse să deschidă. În fața ușii stăteau o femeie și un băiețel.

— Sunt văduva McDowell. M-am mutat de curând în sat. El e fiul meu. Thomas, spuse femeia.

— Am șapte ani și pot să fluier, se lăudă Thomas.

— Fluteratul e-un mof, i-o reteză morocânos ciopitorul.

— Aș avea nevoie de niște figurine sculptate, spuse femeia și începu să-i povestească lui Jonathan despre un set de figurine de Crăciun foarte aparte pe care i le cumpărase bunicul ei când era mică.

— După ce m-am mutat aici, mi-am dat seama că le-am pierdut, începu ea să-i explice. Am tot sperat că, printre-o minune, le voi găsi. Dar n-a fost să fie...

— Nu există minuni, o întrerupse ciopitorul în lemn. La să vedem, poți să-mi descrii figurinele alea?

— Erau niște oi, răspuse ea.

— Deus oi cu lina creșă, adăugă Thomas.

— Așa-i, două, încuviință văduva. Mai erau spoi o vacă și un înger. Și Maria, Iosif, pruncul Iisus și regișii magi.

— Trei regi, interveni Thomas.

— Poți să le faci pe toate? întrebă văduva McDowell.

— Pot.

— Îți mulțumesc din suflet. Când o să fie gata?

— Vor fi gata când vor fi gata, îi răspuse bărbatul.

— Dar trebuie să le am până la Crăciun! Înseamnă foarte mult pentru mine. Nu țin minte să fi petrecut vreun Crăciun fără ele.

— Crăciunul e-un mof, spuse Jonathan posac și închise ușa.

Peste o săptămână, iar băru cineva la ușa cioplitorului în lemn. Pufnind și bocorodind, se duse să deschidă. Erau văduva McDowell și Thomas.

— Într-o iertare, spuse văduva. Thomas m-a rugat cu ocerul și pământul să vină și să se uite cum lucrezi. Zice că vrea să se facă cioplitor în lemn când va fi mare și că s-ar bucura să te vadă la lucru, pentru că în toată viața asta ești cel mai priceput.

— N-o să zic nici păș. Nici n-o să știți că-s aici. Vă rog, vă rog frumos să-i spuneți Thomas.

Cu un mormăit morocănos, cioplitorul în lemn se dădă un pas în lături ca să le facă loc să intre. Arătă spre un scaunel de lângă teșeaua de tâmplărie.

— Nu vorbești, nu te bății, nu scoți un sunet, îi porunci el lui Thomas.

Văduva McDowell îi întinse domnului Toomey o turtă de mălai caldă, în semn de mulțumire. Apoi își scoase din coș andrelele și lăna și se așeză pe un balansoar în colțul opus al colibei.

— Nu acolo! Udă cioplitorul în lemn. Nimeni nu se așază pe locul ăla!

— Așa că fencia se mută pe scaunul incomod de lângă cămin.

Thomas ședea fără să se dintească. Odată, când îi veni să strănute, se spăcă cu degetul sub nări ca să-i trescă. Altă dată, când simți că-l mănâncă piciorul de nu mai poate, în loc să se scarpine, mămără în gând până la douăzeci ca să-și abată gândul de la mâncărime.

După o bună bucată de vreme, Thomas își drese glanul și șopti:

— Domnule Toomey, vă rog, pot să vă întreb ceva?

Cioplitorul în lemn îl privi pe Thomas pe sub sprâncene, ridică din umeri și mormâi. Thomas se gândi că asta trebuie să însemne „da” și continuă:

— Asta, la care ciopliți acum, e oală mea?

Cioplitorul în lemn încuviință din cap mormâind din nou.

După încă o bucată bună de vreme, Thomas șopti:

— Domnule Toomey, iertați-mă, dar nu ciopliți bine oala mea.

Țicânicul andrelor văduvei McDowell încetă. Dalta lui Jonathan Toomey se opri din ciopli. Dar Thomas continuă să vorbească:

— E o oală foarte frumoasă, drăgălașă și creștă, dar pe oala mea se vede că-i fericită.

— Mofturi, i-o-mtaorse domnul Toomey. Oala-i oală. Oile n-au cum să arate fericite.

— Ba ale mele așa arătau, îl contrazise Thomas. Știu că sunt cu pruncul Iisus și asta le făcea fericite.

După această replică, Thomas tăcu tot restul după-amiezii.

Când clopotele bisericii bătura ora șase, domnul Toomey mormâi în barbă, plângându-se de zgomotul înfiorător. Văduva McDowell spuse că e timpul să plece. Thomas strănută de trei ori, apoi îi mulțumi cioplitorelui în lemn că-l lăsase să-l vadă lucrând.

În seara aceea, după o cină de turtă de mălai și cartofi fierți, cioplitorul în lemn se așeză din nou la teșchea. Lui dalta în mână. Lucră până începură să i se închidă ochii de somn.

